

„Пъсень на радостъта“ и на което той трѣбаше да подаде ржка, когато то скочи отъ масата, аплодирано до забрава отъ слушателитѣ. . . То бѣше тѣй отдавна. Ала онова, което изпълни гърди тогава, вѣчно ги топлѣше, сжщо тѣй, както и сега му топлѣха гърди и душа грижитѣ на Елена. . . И когато сѣднаха подъ капариса и срѣщна погледа ѝ — той почувствува онова, което изпита нѣкога, кога пое ржката на чернокосото кждравче, кога скочи отъ масата. Гърдитѣ му трепнаха затаени, ласкани отъ нѣщо мило, топло и радостно — сжщо тѣй, както тогава, когато уединилъ се следъ срѣщналия погледъ на чернокосото кждравче, гледаше съ нѣкакво невнятно очарование: цвѣналитѣ латинки въ училищния дворъ и се захласваше въ кадифенитѣ устнички на разкръвена коронка; опиваше се душата му отъ нѣщо, което той незнаеше какъ да нарече, ала което му се струваше вълшебено, като лазурни небеса; свежо като ромонъ на окжпана гора следъ майски дѣждъ; чаровно като сиянието на млѣчния пжтъ, изгрѣлъ презъ замечтана нощъ. Тогазъ той незнаеше: защо му се задъхватъ гърди, кога гледа цвѣналото самотно цвѣте; защо му бѣ тѣй много драго да гледа небето съ безбройнитѣ си звезди; защо го сънь не превива, кога тъмна нощъ отпусне ароматни коси надъ морна земя?.. И сладко измѣчванъ той се питаше: защо?

Ала сега! Сега той знаеше защо; и нѣколко пжти се опита да ѝ продума, да ѝ каже. Знаеше, а му липсватъ думи.

Той си спомни думитѣ на поета:

Любовъта не знае думи — думитѣ ги не пробира.
Любящето сърдце — сърдцето и безъ думи пакъ разбира.

Но пакъ замълча.

Тя вмислена по онова, което бѣ чула презъ тѣхното пребиваване тукъ, спомняше си всѣка негова дума и още повече се затвърдяваше мисълъта ѝ, че само